

svētdienas•rīts

Februāris 2024 Nr. 2 (1999)
2,00 €

Ziņas

Jauniešus otrdienās aicina uz rīta kafiju ar mācītāju

Aktuāli

Rīgā notiks starptautiska konference "Cilvēka un ģimenes identitāte šodien un mūžīgi"

Mūsu mācītāju vaļasprieki

Palīgmācītājs Elmārs Derzāvis spēlē teātri

**Ginekoloģe
Aiga Rotberga:
"Būt kā bākai, kas
rāda virzienu"**

**Piedalies
jubilejas akcijā
"Abonē
"Svētdienas
Rītu" vietējai
bibliotēkai!"**

ISSN 1407-964X

9 771407 964004 02

Inga Reča, žurnāla "Svētdienas Rīts" redaktore

Februāra numuru sākam ar jaunu misijas akciju – "Uzdāvēni "Svētdienas Rīta" abonementu savai novada, pilsētas, pagasta vai ciema bibliotēkai!"

Kāpēc šāda akcija, un kāpēc tieši tagad? Martā žurnāls "Svētdienas Rīts" atzīmēs divas nozīmīgas jubilejas – 35 gadus kopš izdevuma atjaunošanas un 2000. numura iznākšanu. Atceraties, 2020. gadā mēs svinējām "Svētdienas Rīta" simtgadi – 20. gadsimta pirmajā pusē tas iznāca no 1920. līdz 1940. gadam. Sekoja Otrais pasaules karš un padomju okupācijas gadi, kad, protams, reliģijai nebija vietas "gaišās komunistiskās nākotnes cēlāju" prātos. (Arī tagad diži nav, bet tas jau ir cits stāsts...) Sākās Atmoda, un 1989. gadā apņēmīgi cilvēki – mācītājs Juris Rubenis un žurnālisti Aida Prēdele un Ilmārs Latkovskis – "Svētdienas Rītu" atjaunoja. Tāpēc arī izdevuma numerāciju nesāka no sākuma, bet turpināja – no 1020. numura 1989. gada 26. martā 35 gadu laikā esam tikuši līdz 2000. numura izdošanai, kas Dievjausi arī iekrīt martā. Cik simboliski un zīmīgi – toreiz laikraksts dzima Lieldienu laikā, arī šogad jubileja iekrīt Lieldienās!

Gada nogalē veicām lasītāju aptauju, kāpēc viņi lasa un abonē "Svētdienas Rītu". Paldies par jūsu labajiem vārdiem, kaut saprotam – līdz pilnībai un ideālam žurnālam vēl tālu... Smadzeņu kroku aizķēra Saldus Sv. Gregora izglītības centra direktora, mācītāja Raimonda Mežiņa rakstītais: "Abonējam žurnālu arī pilsētas bibliotēkai un to uztveram kā misijas projektu, lai var lasīt arī tie, kuri grib iepazīt Dievu, uzzināt arī to, kas notiek mūsu Baznīcā un kristīgajā sabiedrībā Latvijā." Un tad vēl kādā pasākumā dzirdēju, ka Latvijā ir 748 publiskās bibliotēkas. Hm, interesanti, cik no tām var paņemt lasīšanai "Svētdienas Rītu"? Izrādījās, "cipars" ir gaužām niecīgs – tikai 12...

Žurnālu apzināti veidojam kā misijas instrumentu, cenšoties runāt par kristīgām vērtībām, izmantojot "cilvēku valodu", nevis tikai kristiešiem saprotamu terminoloģiju. "Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai. Kas tic un tiks kristīts, tas tiks glābts, bet, kas netic, tas tiks pazudināts." (Mk 16:15) Tā ir Kristus pavēle mums. Vai es kā kristietis to pildu? Kā es to daru?

Tāpēc, svinot "Svētdienas Rīta" abas nozīmīgās jubilejas, mēs aicinām tevi, mīļo lasītāj, un tavu draudzi šogad piedalīties misijas projektā "Uzdāvēni "Svētdienas Rītu" vietējai bibliotēkai!". Palīdzī savam līdzcilvēkam uzzināt kaut ko vairāk par Dieva darbu un viņa darbības laukiem! Palīdzī sēt Labo vēsti savā tuvākajā apkārtnē! (Vairāk lasi 4. un 5. lpp.) Lai ar Dieva palīdzību mums izdodas! ●

Lai piepildītu Kristus pavēli

SATURS

- 3 Bīskapa komentārs**
Viss notiek pēc Bībelē rakstītā... Uldis Gailītis
- 5 Jubilejas akcija**
"Abonē "Svētdienas Rītu" savai vietējai bibliotēkai!"
- 6 Aktuāli**
Aicinājums piedalīties Baznīcas mūziķu forumā
- 7 Ziņas**
Jauniešus otrdienās aicina uz rīta kafiju ar mācītāju
- 8 Diecēžu ziņas**
Jauni kalpotāji un kalpošanas izmaiņas 2023. gadā LELB diecēzēs
- 9 Notikums**
Kluss paldies vecajam lauku mācītājam. Elīna Lāce
- 11 Tēma**
Saruna ar ginekoloģi Aigu Rotbergu
- 12 Konference**
Konference "Cilvēka un ģimenes identitāte šodien un mūžīgi"
- 14 Saruna**
Ar baznīcas mūziķi Māru Jermolovu: "Mana dzīve – dziesma"
- 20 Mantojums**
Rīgas Doma ērģelēm – 140
- 22 Ārzemēs**
Baltkrievijā ierobežo draudzes, Ziemeļkorejai sūta Bībeles un risus
- 23 Misija**
Desmitā vēstule no Tanzānijas. Santa Cilēviča
- 24 Sprediķis**
Brīvība Kristū. Viesturs Pirro
- 25 Doma**
No mācītāja Jāņa Saulīša domugraudu kolekcijas
- 26 Pārdomām**
Mārtiņš Luters par aicinājumu. Juris Uļģis
- 28 Mūsu mācītāju vaļasprieki**
Paligmācītājs Elmārs Derzāvis spēlē teātri
- 29 Svētdienas skola**
"Mana sirds gavilē Kungā" (1Sam2:1). Ivars Jēkabsons
- 30 Krustvārdu mīkla**
Vai tu zini, kas ir visvairāk Bībelē minētās tēmas?
- 31 Sludinājumi**

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas SIA IHTIS reģ. Nr. 000341733 Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050 izdevums žurnāls "Svētdienas Rīts".
Redaktore Inga Reča (+371 26459800), redakcijas kolēģija: P. Brūvers, R. Ganiņš, A. Gusevs, I. Jēkabsons, A. Krauliņš, R. Kurpnieks–Logins, Dz. Laugalis, I. Reča, K. Uptītis. Datorgrafīke Irēna Vitomska. Redakcijas adrese: Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050, tālrunis +371 67224911, e–pasts: svetdienasrits@lelb.lv, mājaslapa – www.svetdienasrits.lv. Iznāk kopš 1920. gada janvāra, reģ. Nr. 000702015, abonēšanas indekss 1095. Iznāk reizi mēnesī, iespiests Poligrāfijas grupā "Mūkusalā". Pārpublicēšanas vai citēšanas gadījumā atsauce uz žurnālu "Svētdienas Rīts" obligāta. Autoru viedoklis ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par autoru honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Uz pirmā vāka – Valgas Sv. Jāņa luterāņu baznīca. Foto – Edijs Kalekauris. Uz ceturttā vāka – Elīnas Lāces kolāža.

Viss notiek pēc Bībelē rakstītā...

Uldis Gailītis,
Liepājas diecēzes palīgbīskaps

Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību! (Lk 12:32)

Tas, ka dzīve varētu norisināties citādi nekā Bībelē, vienkārši nav iespējams! Saņemot balsojuma rezultātus par referenduma ierosināšanu (par partnerības likumprojekta nodošanu referendumam varēja parakstīties no 2023. gada 7. decembra līdz 2024. gada 5. janvārim – red.), varam ieraudzīt realitāti par mūsu tautas patriotismu, vērtībām, ticību un Baznīcas autoritāti. Aptuveni 2,5 procentiem no Latvijas valsts vēlētājiem bija svarīgi parakstīties par referenduma ierosināšanu, lai tauta varētu izteikt savu viedokli par partnerības institūta izveidi. Nav slikti. Jēzum nebija pat viena atbalstītāja Viņa krusta ceļā, lai gan daudzi zināja, ka Viņš ir bez vainas. "Tu man atņem biedrus un draugus, tikai tumsa paliek man uzticīga!" (Ps 88:19)

Kas prātā atlikušajiem 97,5 procentiem? Varianti ir dažādi: nezināšana, ka parakstīšanās ir par tautas referenduma ierosināšanu, nevis par partnerības likumu; vienaldzība – lieciet mani mierā, galvenais, lai man un bērniem pilns vēders; bailes – ja jautājums nonāks līdz tautas referendumam, tad gala iznākums visdrīzāk būs šī likuma atcelšana; pārpratums – tas attiecas tikai uz politiskajām partijām un to atbalstītājiem... Lai vai kā, kārtējais politisko partiju gājiens ir izdevies, un demokrātijas iespējas esam palaiduši garām. Visi piedzīvosim šā lēmuma sekas. Kādas tās varētu būt? Dažādas. Kādas varam novērot jau tagad, citas ir aplūptas mūsu un pasaules diženo priekšā. Ja skatāmies atvērtām acīm, dažas varam pamanīt, citas atklāsies tikai pēc īsāka vai garāka laika. Kaut ko varēsim sasaistīt ar mūsu tautas izvēli, citos notikumos pat nepamanīsim, kur mūsu un mūsu tautas dzīve ir saistīta ar balsošanas rezultātiem. Lai vai kā, šī laika izvēle ietekmēs mūsu tautas likteni. Ko varam novērot jau tagad? Šķiet, Dievs atkāpjas no grēka virzīšanas uz normas pusi. Un, kad Dievs atkāpjas, tuvojas tumsa, neziņa, nedrošība un bailes. Tieši bailes, nedrošība, neziņa ir fons, kas šodien parādās mūsu tautas cilvēku dzīvē arvien spēcīgāk pašreizējās ģeopolitiskās situācijas dēļ. Ko darīt? Palūkosimies uz Jēzu un uz tiem, kuri bija kopā ar Jēzu. Zinām stāstu, kur

mācekļi, esot Ģenecaretas ezera vidū, piedzīvo vētru, viņi ir pārbijušies, šķiet, ka dzīvei pienācis gals, bet turpat laivā ir arī Jēzus, un tā ir mācekļu drošība. Dieva klātbūtne mūsu dzīvē dāvā drošību, un arī pretēji – bez Dieva parādās bailes. Kādi varēs sacīt – šodienas situācija nav saistāma ar balsošanu, jo no tā jau ģeopolitiski nekas nebūtu izmainījies. Zināmā mērā šinī apgalvojumā ir arī patiesība, situācija nebūs mainījies, lai gan mēs nezinām, kā ģeopolitiski Dievs būtu pavērsis situāciju, ja mēs tiktu līdz referendumam. Un, ja arī nekas nebūtu mainījies, mūsu tautas izvēle sekot grēkam vai no tā novērsties veido arī mūsu dvēseles stāvokli. Sekojot grēkam, arvien vairāk nokļūstam bailēs; paklausot Dievam, saņemam drosmi un spēku pārvarēt tās. Tamdēļ arī Jēzus mūs iedrošina: "Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu

Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību!" (Lk 12:32) Un zīmīga šķiet sarakste kristīgo brāļu WhatsApp grupā – skatīt attēlu! ●

Lūgšanu nedēļa par kristiešu vienotību

Pēc diskusijas par Svētā Vakarēdiena izpratni, kas notika vēl Ziemsvētku noskaņās greznotajā Salaspils Romas katoļu baznīcā, pie tējas un kļiņģera satikās Salaspils Romas katoļu draudzes priesteris Ilmārs Tolstovs (no kreisās), Salaspils luterāņu draudzes mācītājs Rolands Pētersons un Igors Zāle.

No 18. līdz 25. janvārim Latvijā un daudzviet pasaulē notika Lūgšanu nedēļa par kristiešu vienotību. Katru gadu šajā nedēļā dažādu konfesiju kristieši tiek aicināti ne tikai lūgties par vienotību, bet arī tikties ar dažādu konfesiju pārstāvjiem, veidot dialogu un veicināt savstarpēju izpratni par to, kas mūs, kristiešus, vieno. Šā gada kristiešu vienotības nedēļas tēma – "Mīli Kungu, savu Dievu, (...) un savu tuvāko – kā sevi pašu." (Lk 10, 27) ●

Martā iznāks 2000. "Svētdienas Rīts" numurs + 35 gadi kopš izdevuma atjaunošanas!

Uzdāvēni žurnālu "Svētdienas Rīts" vietējai bibliotēkai!

Inga Reča,
žurnāla "Svētdienas Rīts" redaktore

Martā žurnāls "Svētdienas Rīts" atzīmēs divas nozīmīgas jubilejas – 35 gadus kopš izdevuma atjaunošanas un 2000. numura iznākšanu. Aicinām visas draudzes piedalīties misijas projektā "Uzdāvēni Svētdienas Rīta" abonementu savai novada, pilsētas, pagasta vai ciema bibliotēkai!

"Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu" (Rm 13:12) – ar šiem vārdiem no Svētajiem Rakstiem iesākās Latvijas Tautas frontes informatīvā biļetena "Atmoda" kristīgi demokrātiskā pielikuma "Svētdienas Rīts" 1. lieldienu, kurš nāca klajā 1989. gada 26. martā. Cik simboliski un zīmīgi – toreiz laikraksts dzima Lieldienu laikā, arī šogad jubileja Dievjauši iekrīt Lieldienās!

Laikraksta atjaunotāji – žurnālisti Aida Prēdele un Ilmārs Latkovskis un mācītājs Juris Rubenis – izvēlējās neveidot kaut ko pilnīgi jaunu, bet turpināt tradīciju un atjaunoja

laikrakstu "Svētdiens Rīts". Izdevums ar šādu nosaukumu iznāca Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas paspārnē laikā no 1920. līdz 1940. gadam. Tāpēc arī izdevuma numerāciju nesāka no sākuma, bet turpināja – no 1020. numura 1989. gada martā, un 35 gadu laikā esam tikuši līdz 2000. numura izdošanai.

Kas mūs atšķir no citiem Latvijā iznākošajiem preses izdevumiem? Un vai "Svētdienas Rītam" ir kāda nozīme ne tikai Baznīcas vidē, bet arī plašākā sabiedrībā? Iepriekšējos numuros uzdevām šos jautājumus vairākiem lasītājiem, kuri "Svētdienas Rītu" lasa pāris gadus, un tiem, kuri lasa – jā, pat gadu desmitus! Atbildes bija tiešām pārsteidzošas. Ne tikai tāpēc, ka tajās bija daudz labu vārdu, bet arī tamdēļ, ka žurnāla ietekme ir varbūt daudz plašāka, nekā ikdienas rutīnā spējam iedomāties. (Protams, protams, labi apzināties, ka līdz pilnībai un ideālam, izdevumam, kas atbilstu dažādu auditoriju interesēm, mums vēl ļoti tālu... Ja vispār tāds izdevums jebkad būtu iespējams.)

"Man "Svētdienas Rīts" pirmkārt ir skaista diaLoga vide tik lielu izaicinājumu laikā **Kristus Klātbūtnē**. Un izaicinājumus, kā jau jūs tik labi to zināt, mēs nu patlaban sastopam vai ik uz stūra," saka publicists Arnis Šablovskis.

"Domāju, ka "Svētdienas Rīts" ir svarīgs izdevums, kas palīdz uzturēt kristiešu vienotību Latvijā," domā Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs Dainis Pandars.

"["Svētdienas Rītam"] piemīt īpaša spēja saglabāt vienkāršību tik sarežģītā laikmetā. Stāstot par notikumiem mūsu Baznīcā, par draudžu aktivitātēm un aktualitātēm, tas vienmēr izcels cilvēkus – dažādu paaudžu un ar atšķirīgu dzīves pieredzi, bet mūsu pašu Baznīcas aktīvos ticīgos brāļus un māsas. Tas arī man ļauj sajusties piederīgai, kaut esot tālumā," raksta misionāre Tanzānijā Santa Cileviča.

"Svētdienas Rīts" nav tikai garīgas tikšanās vieta aktīvajiem kristiešiem, tas ir pārdomu un iedvesmas avots jebkuram, kurš meklē dzīves līdzsvaru, it īpaši pašreizējā dramatisma pilnajā pasaulē," tā Imants Lancmanis.

"Abonējam žurnālu arī pilsētas bibliotēkai

un to uztveram kā misijas projektu, lai var lasīt arī tie, kuri grib iepazīt Dievu, uzzināt arī to, kas notiek mūsu Baznīcā un kristīgajā sabiedrībā Latvijā." Lūk, pie šīs Saldus Sv. Gregora izglītības centra direktora, mācītāja Raimonda Mežiņa sacītā uzkavēsimies nedaudz ilgāk.

Žurnālu apzināti veidojam kā misijas instrumentu, cenšoties runāt par kristīgām vērtībām, izmantojot "cilvēku valodu", nevis tikai kristiešiem saprotamu terminoloģiju. "Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai. Kas tic un tiks kristīts, tas tiks glābts, bet, kas netic, tas tiks pazudināts." (Mk 16:15) Tā ir Kristus pavēle mums. Vai es kā kristietis to pildu? Kā es to daru?

Svinot "Svētdienas Rīta" abas nozīmīgās jubilejas, mēs aicinām tevi, mīļo lasītāj, un tavu draudzi šogad piedalīties misijas projektā "Uzdāvēni Svētdienas Rītu" savai novada, pilsētas vai ciema bibliotēkai! Latvijā ir 748 (tie ir pieejamie dati par 2022. gadu) publiskās bibliotēkas, un šogad tikai 12** no tām var paņemt lasīšanai kārtējo "Svētdienas Rīta" numuru. Tātad, visticamāk, tavā tuvākajā bibliotēkā "Svētdienas Rīts" neatrodas periodikas lasītavā uz plaukta, un varbūtība, ka tavs vēl lasošais līdzcilvēks aiz intereses (kas tas par izdevumu?!) vai kaut aiz pārskatīšanās to nekad neatšķirs... Palīdzī viņam par Dieva darbu un viņa darbabiedriem uzziņāt kaut ko vairāk! Palīdzī sēt Labo vēsti savā tuvākajā apkārtnē!

Atver saiti www.abone.lv, ieraksti meklēšanas ailītē "Svētdienas Rīts" un abonē žurnālu savai tuvākajai bibliotēkai! To var izdarīt, arī **zvanot pa tālr. 67008001 vai 25008001**. Un, protams, arī "Latvijas Pasta" nodaļās (atlikušajās) un pie pastnieka.

Abonēšanas indekss – 1095. Abonēšanas maksa 10 mēnešiem – 18,40 eiro. ●

* Mūsu uzcītīgākie un uzticamākie lasītāji atceras, ka žurnāla simtgadi mēs svinējam jau 2020. gadā.
** Tās ir Cesvaines, Liepājas Centrālā zinātniskā, Raiskuma pagasta, Salaspils, Jūrmalas Centrālā, Gaigalavas-Vecstrūžānu, Saldus novada, LR Saeimas, Kuldīgas, Rīgas Centrālā, Auces novada un Ukru pagasta bibliotēkas.

Svinēsim kopā žurnāla "Svētdienas Rīts" 35 gadu atdzimšanas* jubileju un 2000. numura iznākšanu!

Piedalies misijas projektā "Uzdāvēni Svētdienas Rīta" abonementu vietējai bibliotēkai! Latvijā ir 748 publiskās bibliotēkas, un tikai 12** no tām ir iespēja lasīt "Svētdienas Rītu".

Atver saiti www.abone.lv vai zvani pa tālr. 67008001 vai 25008001, abonēt var arī "Latvijas Pasta" nodaļās un pie pastnieka.
Abonēšanas indekss – 1095.
Abonēšanas maksa 10 mēnešiem – 18,40.

Pirmais atjaunotais numurs 1989. gada 26. martā

Gertrūdes draudzē notiks "Mūsu Tēvs" lūgšanu kurss

Nav vienas noteiktas metodes, kā vislabāk un pareizāk lūgt. Ejot ticības ceļu, dažādi lūgšanu veidi var palīdzēt cilvēkiem attiecībās ar Dievu. Rīgas Vecā Svētās Gertrūdes draudze, sākot ar 31. janvāri, piedāvā lūgšanu kursu, kas balstīts "Mūsu Tēvs" lūgšanā.

Lūgšanu kurss tiek organizēts reizi gadā ar iespēju tajā piedalīties arī citu draudžu locekļiem. Tas ir astoņu nodarbību cikls, kas izstrādāts *24/7 Prayer* ("24/7 lūgšana") kustības ietvaros un ko mazliet "personificējuši" Gertrūdes draudzes lektori, kas lekciju saturu papildinājuši ar savām liecībām un pieredzi. Kurss paredzēts ikvienam kristīgas draudzes loceklim, kurš vēlas plašāk uzzināt par lūgšanu un drošā vidē to praktizēt, pieaugt savās attiecībās ar Dievu, sākt vai atjaunot savu lūgšanu dzīvi, gatavoties aizlūgšanu kalpošanai. Kurša formāts – kopīga slavēšana, tēja un uzkodas, lekcija, saruna un lūgšanu praktizēšana mazās grupās.

Šā gada pavasara kurss norisināsies no 31. janvāra līdz 20. martam trešdienu vakaros plkst. 18.30 klātienē Vecās Svētās Gertrūdes baznīcas pagrabstāvā. Reģistrācija kursam, aizpildot pieteikuma anketu gertrude.lv. ●

Glika Bībeles muzejā Alūksnē var izmēģināt Gūtenberga iespiedmašīnu

Alūksne ir vienīgā vieta Latvijā, kur var ne tikai apskatīt Gūtenberga iespiedmašīnas prototipu, bet arī personīgi izmēģināt iespiest vārdus no Bībeles. Gūtenberga iespiedmašīnas prototipu LELB Alūksnes draudze izgatavojuši Alūksnes lauku partnerības atbalstīta projekta ietvaros, un tas izvietots Ernsta Glika Bībeles muzejā.

Ideja par iespiestuvi radās jau pirms 12 gadiem, taču tās realizācijai nepietika līdzekļu. Tagad, piesaistot projekta finansējumu, darbs ir paveikts. Alūksnes draudzes priekšnieks Normunds Gražānskis neslēpj, ka izgatavot Gūtenberga iespiedmašīnu nav bijis viegls uzdevums. Vēl jo vairāk tāpēc, ka pasaulē šādu iekārtu ir maz un publiski nav pieejami rasējumi. "Bija jāiztiek tikai ar informāciju, kas atrodama interneta vidē," stāsta Gražānskis.

Pirmais Bībeles drukātais izdevums iespiests tieši ar Gūtenberga izgudroto iespiedmašīnu, tādēļ Ernsta Glika Bībeles muzejs ir vispiemērotākā vieta Alūksnē, kur arī atrasties tās prototipam. Gūtenberga iespiedmašīnas prototips Bībeles muzejā ir nepilnu mēnesi. Ikviens muzeja apmeklētājs varēs izmēģināt, kā tas darbojas, iespējot iepriekš sagatavotās lapās ar muzeja logo tekstu no Bībeles. Paša iespiestos Dieva vārdus muzeja apmeklētāji varēs ņemt līdzi kā suvenīru. ●

Usmas draudze svin 30. dzimšanas dienu

Ar pateicības dievkalpojumu un jauktā kora "Kaiva" koncertu decembra vidū Usmas evaņģēliski luteriskā draudze nosvinējusi savu 30. gadskārtu. Vēsturiski šajā Usmas ezera krastā baznīca nav bijusi, un Usmas draudzes un baznīcas stāsts ir ļoti īpašs.

Pirms Usmas draudzes izveidošanas cilvēki devušies uz Spāri, Ugāli vai Usmas baznīcu otrā ezera krastā, Rendas pusē. Usmas draudzes dibināšanas iniciatore ir Harina Kreislere, pēc profesijas tērpu dizainere un arī LELB evaņģēliste. Arī viņa braukusi uz Ugāles baznīcu, un tieši tur kādā pasākumā Dievs viņu īpaši uzrunājis. Pirms 30 gadiem Usmas draudzi dibināja desmit cilvēki. Daudzi no viņiem jau aizgājuši mūžībā. Baznīcai dots Kristus stūrakmens vārds. Laikā, kad draudze vēl tikusies vecajā skolā, apkārtnī tirot, atraduši akmeni. Bet vakarā, lasot Bībeli, tur bija rakstīts, ka Kristus ir stūra akmens. Usmas Kristus stūrakmens baznīcas altārglezņas vietā ir liels logs, savukārt caurspīdīgās durvis ļauj apskatīt baznīcu no iekšpuses pat tad, ja tā kādreiz ir ciet. ●

Jaunciema draudzē apmāca darbam ar bērniem

No 12. līdz 14. janvārim Jaunciema draudzē norisinājās nedēļas nogales apmācības darbam ar bērniem, kurās bija iespējams apgūt prasmes veidot uzrunas, programmu svētdienas skolai un nometnēm, kā arī piedzīvot to praksē.

Kurss ir balstīts *Jungschar* metodikā, kas ir jau sen pazīstama Šveicē, Vācijā un

Austrijā. Pieredzē dalījās viesi no Šveices. Apmācības bija tikpat praktiskas kā to pielietojums ikdienā. To mērķis bija pilnveidot draudzes kalpotāju iemaņas pastāvīgai pasākumu organizēšanai bērniem, sākot no izplānošanas līdz praktiskai izpildei, viņiem saistošā veidā. ●

Aicinām uz rīta dievkalpojumiem LELB Jauniešu centrā

Dievkalpojumi notiks **katru otrdienu plkst. 10.00**. Aizlūgsim arī par mūsu jauniešu vajadzībām, LELB Jaunatnes nozari un Jauniešu centru.

Pēc dievkalpojuma ir iespēja tikties uz neformālu sarunu ar mācītāju Aigaru Vančenko, pabūt sadraudzībā ar citiem jauniešiem, brāļiem un māsām Kristū, baudīt vēlās brokastis vai agrās pusdienas, stiprināt citam citu.

Turpmāk otrdienās no plkst. 10.00 līdz 18.00 LELB Jauniešu centrā Rīgā, Mārstaļu

ielā 10, būs atvērta "Jauniešu vēstniecība".

Šeit varēs sastapt mācītāju Aigaru Vančenko, jauniešus, jauniešu vadītājus un citus draugus, kopīgi aizlūgt, iedzert tēju vai kafiju, pagatavot vai uzsildīt ēdienu, spēlēt galda spēles, strādāt vai mācīties, kā arī pašiem jauniešiem organizēt pasākumus.

Aicinām mūsu komandai pievienoties brīvprātīgos (gan jauniešus, gan pieaugušos), lai nodrošinātu Jauniešu centra darbību arī citās dienās. ●

Cesvaines draudzē // 27. janvārī notika rekolekcijas "Mīlestība brālīgajā dzīvē". Rekolekcijas vadīja mācītājs Jānis Bitāns.

Dubultu draudzē // 23., 30. janvārī un 6. februārī draudzes mājā notika trīs lekciju cikls par kristīgo namturību, ko vadīja mācītājs, lektors Artis Eglītis. Savukārt 14. februārī sāksies Alfas kursa pavasara sesija. Alfas kurss ir unikāla iespēja uzdot svarīgus jautājumus, kopīgi nonākot pie atbildēm, iepazīt jaunus cilvēkus, saņemt viņu atbalstu un soli pa solim pietuvoties ticībai, sadraudzei un Dievam.

Doma draudzē // Turpmāk viena svētdiena draudzē būs īpaša un nesīs Emmaus vārdu. Ar šo svētdienu tiks izcelts ne vien dievkalpojums, bet visa diena – laiks, kas pavadīts ar dedzīgu ticību, sadraudzības prieku, kopību ar saviem mīļajiem un atpūtu no steidzīgās darba nedēļas. Šo svētdienu tēma būs dievkalpojums. Pirmā tikšanās notika 28. janvārī.

Rīgas Jaunās Sv. Gertrūdes draudze // 7. janvārī draudze atzīmēja Zvaigznes dienu. Svētku dievkalpojumam noslēdzoties, draudzes locekļi sapulcējās uz tradicionālo draudzes eglīti, lai noskatītos sagatavotos priekšnesumus un nobaudītu pašu sarūpētos gardumus. Lielu prieku visiem sagādāja svētdienas skolas bērnu attēlotais Ziemeļvētku stāsts, kura atveidošanā iesaistījās arī bērnu vecāki un mācītāji, iejūtoties ganu un Austrumu gudro lomās. Ar Ziemeļvētkiem veltītās dzejas lasījumu klātesošos priecēja dzejniece Indra Marija, par pasākuma muzikālo noformējumu parūpējās draudzes koris, pianists Aleksandrs Kalējs un jaunais ģitārists Rodrigo.

Rīgas Mārtiņa draudzē // Mārtiņa draudzes projekta sauklis ir "Ielaid gaismu", un tā mērķis ir sakārtot baznīcas logu ārējo stiklojumu, lai ielaistu vairāk gaismas, saglabātu siltumu un pavērtu skatu uz vitrāžām, kuras tiek restaurētas. Līdz šim ir nomainīti astoņi pirmā stāva logi, un kopumā ieguldīti 13 773 eiro. Rīgas Mārtiņa draudze aicina ziedot: Nodibinājums "Āgenskalna kopienas atbalsta fonds" Reģ. Nr. 40008193300 LV69HABA0551038274975 – ar norādi "Projektam "Ielaid gaismu"

Gulbenes draudzē // No 18. līdz 25. janvārim Gulbenes draudze piedalījās kristiešu vienotības nedēļā. 18. janvārī notika ekumeniskais dievkalpojums Lazdonas luterāņu baznīcā. 21. janvārī dievkalpojumā Gulbenē viesojās Rīgas Vecās Sv. Gertrūdes draudzes slavēšanas grupa, savukārt 25. janvārī draudzes pārstāvji ieradās Glika skolā Alūksnē, lai noklausītos lekciju un piedalītos sadraudzībā un slavēšanā. ●

"Jūs sakāt paldies man, bet es saku paldies jums – par kopā būšanu. Man bija interesants šis laiks kopā ar jums," atzina mācītājs Māris Ludviks.

Kluss paldies vecajam lauku mācītājam

Jā, tieši tā sevi jau gadiem ilgi dēvē **Māris Ludviks** – par veco lauku mācītāju. Pagājušā gada nogalē mēs, Talsu draudze, pateicāmies viņam par gandrīz 30 Baznīckalnā aktīvi nokalpotiem gadiem. Katrs, kurš Māri labi pazīst, nojautīs, ka draudzei nācās apgūt prasmi izlīst caur adatas aci, mēģinot atrast vidusceļu starp savu lielo vēlmi izteikt kopīgu pateicību un Māra lielo nepatiku uzklaut sīt viņam adresētas cildinošas runas.

Komponists Rihards Zaļupe (arī Talsu draudzes loceklis) savam mācītājam dāvināja skaņdarbu "Šeit un tagad. Klusumā".

Elīna Lāce, Edgara Lāča foto

No 1. oktobra Māris Ludviks ir devies emeritūrā, bet reizi mēnesī mācītājs turpina vadīt dievkalpojumus un būt savējo vidū. Arī 10. decembris bija tā saucamā Māra svētdiena, kad dievkalpojumu vadīja viņš, un tika nolemts, ka šī iespēja jāizmanto.

Mēs, draudzes cilvēki, "mājas darbu" sākām pildīt jau vairākas nedēļas iepriekš, kad tika izplatīts aicinājums rakstīt mācītājam vēstules, savu pateicību izliekot uz papīra. Un mēs rakstījām – noliktajā dienā varējām Mārim pasniegt vēstuli un vēstulīšu pilnu kastī. Gatavoties jau laikus sāka arī ar draudzi saistītie mūziķi. Viņu šajā dievkalpojumā bija kupls pulks, un pēc dievkalpojuma, kad bija atvēlēts laiks vismaz dažām pateicības uzrunām, izskanēja pat trīs pirmatskaņojumi.

Kāds pats, tāda draudze

Tās dažas uzrunas bija atļauts sacīt draudzes priekšniekiem, ar kuriem mācītājs Māris ir sadarbojies aizvadītajos gados. Imants Adiņš, kurš kā draudzes priekšnieks Talsu draudzē kalpoja no 1997. gada janvāra līdz 2003. gada martam, atminējās kristības un iesvētības plašām cilvēku grupām, dievnama 430. gadadienas svinības un pasākumus mācītājmuīžā – brīvdabas iesvētību dievkalpojums, vasaras nometnes, izrādes un koncertus. Ainārs Lūks, kurš kā draudzes priekšnieks kopā ar Māri kalpoja visilgāk, no 2003. gada marta līdz 2023. gada martam, pauza, ka šie gadi bijusi Dieva žēlastības piepildīti. "Paskatoties pār plecu, redzam, kā 20 gadu laikā esam auguši. Šo gadu laikā esmu ieguvis ne vien garīgo tēvu, bet arī draudzību, kuru, ceru, mums būs laiks vēl kopt," Ainārs sacīja. Par savu mācītāju Māri dēvē ne vien Talsu draudzē, bet arī mazajā Mārtiņa Dzedru draudzē, tāpēc pateicības vārdus teica arī šīs draudzes priekšnieks Vilnis Briģis.

Ne visi cilvēki, kuri vēlējas Mārim pateikties, Otrajā adventē varēja būt Talsu baznīcā, tāpēc daži bija jau iepriekš sagatavojuši videosveicienus. Viņu vidū bija Agnese Kviene, kurai tieši Māris savulaik lika apsolīt, ka viņa lūgs, lai Dievs parāda, kāda ir viņas īstā kalpošana draudzē. Nepagāja ilgs laiks, kad draudzes paspārnē tapa bērīšu skoliņa

grupa, kas izauga par ģimeņu un bērnu at-tīstības centru "Brīnumiņš" – brīnumu nesēju ģimenēs, kurās aug vai ir jau izauguši bērni ar īpašām vajadzībām. Tagad Agnese lika apsolīt Mārim, ka viņš turpinās iedrošināt un iedvesmot cilvēkus. Mārtiņš Burke-Burkevics videosveicienā salīdzināja jauno posmu Māra dzīvē ar gadalaiku maiņu un izteica cerību, ka abi mācītāji varēs vēl kopā doties uz Ukrainu ar saziņotajām, kā Mārtiņš saka, lablietām. Savukārt Ina Strazdiņa videosveicienu sūtīja tieši no Kijivas Ukrainā. "Tu esi ļoti vieds, stiprs, drosmīgs, intelektuāls un ticībā dziļš cilvēks, un tādu tu esi veidojis arī mūsu draudzī," Ina vērtēja.

Paldies tev, paldies mums

Vārds tika dots vēl vienam draudzes priekšniekam, pērn ievēlētajam Jānim Čulkstenam. Viņš konstatēja, ka Māra kalpošanas gados izaudzīs pa kādam mācītājam un pa kādam draudzes priekšniekam, pēdējo attiecinot uz sevi. Arī mācītājs Andis Ķīvičs, Māra darba turpinātājs, piekrita: "Mēs ar Jāni tavā priekšā esam izauguši, veidojušies par to, kas esam. Tu tā tēvišķi esi parādījis mums virzienu, devis iespēju arī apdedzināties, esi uzmundrinājis, devis padomus, lai mēs paši spētu nostāties uz kājām." Runājot par šo kopīgo skrējieni, Andis norādīja – kalpošana, līdzīgi kā dažādas sporta disciplīnas, pagērot, lai pēc aktīvās darbības beigām cilvēks neiekrīt dīvēnā, bet turpina darboties.

Visbeidzot – ko sacīja Māris draudzes īsās pateicības programmas noslēgumā? Viņš sacīja: "Ja es teiktu, ka ļoti gaidīju šo pasākumu, tad es melotu." Bet viņš sacīja vēl ko vairāk. "Jūs sakāt paldies man, bet es saku paldies jums – par kopā būšanu. Man bija interesants šis laiks kopā ar jums. Ceru, ka vienu svētdienu mēnesī jūs man atļausiet būt jūsu priekšā. Kad kancelē vairs uzkāpt nevarēšu, tad runāšu no lejas," Māris sev raksturīgajā manierē uzskatīja par vajadzīgu pajokot. Un kāpēc gan ne? Arī viņa kolēģis Andis, pasākumu noslēdzot ar lūgšanu, lūdza ne vien par to, lai draudze var turpināt visu, ko Māris ir labi iesācis, bet arī par to, lai viņš pats ik dienas var smelt prieku no Dieva. ●

Atraktīvais svētdienas skolas un draudzes kora kopīgais priekšnesums.

Daļa draudzes cilvēku ļāva ieskatīties Mārim veltītajās vēstulēs

- "Mūsu vecais, mīļais lauku mācītājs Māri! Lai pateiktos par visu, ko esam kopā piedzīvojuši Tavos kalpošanas gados, būtu jāuzraksta grāmata."
- "Paldies, ka biji man blakus, kad es sāku savu ceļu ticībā un kalpošanā!"
- "Paldies, ka nekad neesi baidījies atklāti parādīt savu cilvēciskumu un ļāvis ticībai mirdzēt caur Tevi! Paldies, ka esi mums rādījis ticību, kura nebaidās apšaubīt, šaubīties un uzdot jautājumus, bet vienmēr vēlas iet dziļumā! Paldies par sprediķiem, kuri uzrunā visus kopā un katru individuāli! Paldies par Tavu cilvēciskumu un cilvēkmīlestību līdz pašiem sirds dziļumiem! Paldies Dievam par Tevi, Tavu sirdi un darbu, ko esi ieguldījis draudzē un tās cilvēkos!"
- "Paldies, ka Tu māci saredzēt, lietot un novērtēt dāvanas, kas mums ir dotas. Tu māci ticēt, ka kaut kāds talants patiesi iekšā snauz, par spīti tam, ka talanta nēsātājs pats sev netic."
- "Sarežģītos brīžos, kad šaubos par baznīcu kopumā, es iztēlojos Tevi baltā talārā stāvam Baznīckalnā kā tādu bāku, un tad es tā iztēlē skatos uz Tevi, nomierinos un sev saku: "Viss ir labi!"
- "Esmu pateicīga Tev par to nemiera garu, kas Tevī mājā."
- "Tu man esi bijis kā tēvs, visā paraugs."
- "Paldies par spēju aizraut, par to, ka esi izmainījis manas dzīves prioritātes un dzīves uztveri!"
- "Tu biji kā Mozus, kuram Tev uzticētā draudze bija jāizved cauri tuksnesim. Pārbaudījumu netrūka, bet brīnumu arī ne."
- "Tu esi goda vīrs, un Tu esi gudrs Dieva lietās."
- "Paldies par lieliskajiem sprediķiem, pēc kuriem dvēselē iestājas miers vai arī liels nemiers, atkarībā no tā, kuri no Dieva vārdiem tajā reizē ir sevišķi uzrunājuši!"
- "Paldies par humoru, spēcinošām sarunām un stipru ticību!"
- "Paldies par lūgšanām un aizlūgšanām, par stiprinājumu un pleca sajūtu laikā, kad dzīve apmetā kūleni! Paldies par sirsnīgajiem apsveikumiem svētkos, kas dienai piešķir īpašu sajūtu! Izjūtu Tevi kā vecāko brāli, kuru ir prieks satikt un par kuru ir jālūdz."
- "Tu esi kopis ārpusi – atjaunotā baznīca, draudzes nams, svētdienas skola, torņa pulkstenis, dārzs un laukums ir tikai acīm redzamā daļa. Bet tu esi ieguldījis arī cilvēku dvēseļu izaugsmē un tikai Mūžībā zināsi, kuriem, pateicoties Tev, Tavam darbam un kalpošanai, tiks atvērti Debesu vārti mūžīgajai dzīvēi kopā ar Trīsvienīgo Dievu." ●

Būt kā bākai, kas rāda virzienu tiem, kuri apmaldījušies vērtībās

Aiga Rotberga ir ginekoloģe, dzemdību speciāliste un sešu bērnu mamma. Viņa strādā vairākās ārstniecības iestādēs un ir izveidojusi arī savu privāto klīniku ar kristiešu kolektīvu, kas nodrošina grūtnieču aprūpi un mājdzemdību pakalpojumu. Viņas vadībā ir nodibināta Latvijas Kristīgo medicīnu biedrība, kas 23. un 24. februārī Rīgā ikvienu interesentu aicina uz starptautisku konferenci “Cilvēka un ģimenes identitāte šodien un mūžīgi”.

Kristīna Soloha, foto no Aigas Rotbergas personiskā arhīva

Kāds bija jūsu ceļš līdz savai profesijai?

Jau no 11 vai 12 gadu vecumā es zināju, ka būšu ginekoloģe, jo mans tētis bija veterinārārst, un es kā maza meitene viņam braucu līdz. Man ļoti patika vērot, kā gotiņas dzemdē teliņus, arī citu dzīvnieku dzemdības man vienmēr likās elpu aizraujošas, un kaut kas manā sirdī notrīcēja. Kā bērns es sapratu, ka tas ir kaut kas ļoti svēts un skaists, tādēļ nolēmu, ka nākotnē vēlos būt dakteris, kas ir klāt pie cilvēku dzemdībām. Es ļoti apzināti uz to gāju un esmu Dievam pateicīga, ka pat tad, kad dažādos dzīves posmos man bija uznākušas šaubas un pielāvu domu varbūt mainīt virzienu, piemēram, iet uz aktieriem vai studēt kultūru, tomēr atkal atcerējos bērniņas skaisto sapni un turpināju virzīties turp.

Kādi līdz šim bijuši jūsu lielākie profesionālie izaicinājumi?

Mani lielākie profesionālie izaicinājumi ir saistīti ar to, ka esmu daktere, kura izvēlējusies dzīvību un atteikusies taisīt abortus. Vairāk nekā pirms 12 gadiem, nākot pie Jēzus, es sapratu, ka aborts ir grēks, tāpēc pateicu – nē, es to vairs nedarišu. Tas bija iemesls, kura dēļ man nācās mainīt darbavietas, bet Dievs pagodināja šajā grūtajā laikā. Kad man likās, ka esmu zaudējusi visu savu karjeru, Dievs mani pārveda no Rīgas uz Valmieru, pēc tam uz Siguldu, kur varēju turpināt strādāt. Esmu

Dievam pateicīga, ka varu būt klāt skaistajā, bet reizē ļoti atbildīgajā mirklī, kad pasaulē nāk bērniņš, un ka varu arī savā ikdienā just Dieva vadību. Medicīnā bieži vien ir vairākas iespējas, kā konkrētajā situācijā rīkoties, un tāpēc ir svarīgi, ka katrreiz varu lūgt Dievu par sievietēm, par dzemdībām un saņemt Viņa vadību no augšienes. Man pašai ir seši bērni, un tas cieši saistīts ar manu *Pro Life* jeb “Par dzīvību” domāšanu. Kad piedzima pirmais bērniņš, tad domāju, ka tas būs viss un daudz bērnu nav domāts man, bet nāksana pie Dieva mainīja manas domas un pavēra skatu dzīvības kā vērtības virzienā gan personīgajā, gan profesionālajā dzīvē. Tas bija iemesls, kāpēc pirms sešiem gadiem, mums, vairākiem medicīniekiem, sanākot kopā, radās ideja, ka ir jāveido kristīga klīnika, kas iestājas par dzīvības vērtību un palīdz arī grūtibās nonākušām sievietēm, kuras dažādu apstākļu dēļ izjūt spiedienu veikt abortu.

Kā radās ideja Latvijā izveidot Kristīgo medicīnu biedrību?

2014. gadā man radās unikāla iespēja aizbraukt uz Pasaules kristīgo medicīnu kongresu, kas notiek reizi četros gados un toreiz norisinājās Nīderlandē. Šajā kongresā es ļoti spēcīgi piedzīvoju Svētā Gara pieskārienu. Tas bija pagrieziena punkts manā dzīvē daudzās jomās, arī saistībā ar kristīgajiem medicīniekiem – man radās doma un vēlme, ka Latvijā vajag apvienoties visiem tiem ārstiem, kuri ir kristieši, jo mums ir dažādi kopīgi izaicinājumi

un mēs varētu dalīties liecībās un cits citu stiprināt. Kaut arī ideja par Latvijas Kristīgo medicīnu biedrību bija dzimusi, bet man tolaik bija jau četri bērni, no kuriem jaunākais pavisam mazs, nebija laika, un es paļāvos, ka biedrību nodibinās kāds cits un es tai varēšu vienkārši pievienoties. Gāja gadi, ideja pārklājās ar putekļu kārtu, līdz satiku kādu mācītāju, kuram par to pastāstīju. Šis mācītājs mani ļoti stiprināja, iedvesmoja un motivēja, ka tas jādara un ir pēdējais laiks tam ķerties klāt! Kad biju tā sapurināta, tad sāku ap sevi pulcēt cilvēkus, stāstot par šo ideju, un galu galā dzima Latvijas Kristīgo medicīnu biedrība, kas apvieno dažādu profesiju speciālistus – medmāsas, fizioterapeitus, zobārstus, dažādu specialitāšu ārstus, vadītājus un citus. Mēs esam no dažādām kristīgajām konfesijām. Līdz šim ir notikušas jau divas mūsu rīkotas konferences, bet šobrīd gaidāma trešā – lielā, starptautiskā konference. Arī mūsu nākotnes vīzija un misija lielā mērā ir saistīta tieši ar izglītojošo darbu, organizējot konferences, pievērsot sabiedrības uzmanību dzīvības vērtībai un veselības aprūpē vairāk ienesot kristīgās vērtības.

Pastāstiet par šomēnes gaidāmo konferenci, par kādām tēmām tajā runāsi?

Šāds vērienīgs projekts, starptautiskā konference “Cilvēka un ģimenes identitāte šodien un mūžīgi” Latvijā būs pirmoreiz. Ideja par šādu konferenci radās, vēl pirms tika nodibināta Latvijas Kristīgo medicīnu

biedrība. Esmu cilvēks, kurš ļoti deg par to, lai ģimenē nosargātu kristīgās vērtības, aturētu ģimeni no dažādiem toksiskiem virzieniem, kuriem nākotnē būs bēdīgas sekas, un saglabātu ģimeni tādu, kādu Dievs to ir radījis. Man ir svarīgi, lai sabiedrība neaizmirstu, ka pamatu pamats mūsu nākotnei, ekonomiskajai izaugsmei un citām jomām ir ģimene, stipra ģimene. Tāpat ļoti svarīgi sabiedrībai atgādināt par dzīvības vērtību, kas mūsdienās tiek nonicināta dažādos veidos, tostarp ar eitanāziju, abortiem un dzimumidentitātes jautājumiem. Tāpēc radās ideja, ka jāorganizē šāda liela, vērienīga konference, kurā kopā sanāktu dažādu jomu pārstāvji, apskatot šīs problēmas no dažādam pusēm – juridiskās, medicīniskās, psihoemocionālās, arī no sabiedrības un jauniešu skatījuma. Konference piedāvās globālo ainu, kāpēc robežas kļūst aizvien vaļīgākas, un rosinās domāt, kas būtu jādara citādi un kā rīkoties efektīvāk, lai jaunieši vairāk uztvertu kristīgās vērtības, nevis informāciju no pretējās frontes puses. Diskusiju rezultātā konference piedāvās jaunus argumentus un faktus, lai mēs katrs savā jomā varētu aizstāvēt dzīvības vērtību un neļautu robežām izplūst. Kā lektoros meklējam cilvēkus, kuri ir profesionāli savā jomā, un viņu vidū ir politiķi, juristi, medicīni, mediju pārstāvji, mācītāji un nevalstisko organizāciju vadītāji. Uz konferenci aicinām katru, kuram ir svarīgi iestāties par kristīgajām vērtībām dzīvības un ģimenes jautājumos. Konference palīdzēs pacelties mūsu balsīm, parādot, ka mēs esam nevis maza, šauri domājoša cilvēku grupiņa, kas neko nesaprot no zinātnes un jaunākajiem pētījumiem, bet gan zinoši profesionāļi, kas zina, ko dara un par ko iestājas. Konference palīdzēs mums citam ar citu satikties, lai kopā iztaisnotu muguras, paceltu galvas un nostiprinātos savā pārliecībā. Konferencē piedalīsies *Pro Life* organizācijas no vairākām Eiropas valstīm, sniedzot iespēju nodibināt kontaktus ar līdzīgi domājošajiem. Vadošā Rakstu vieta šai konferencē ir: “Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta.” (Mt 5:14) Jā, mēs esam gaišums, mirdzoši spīdekļi šajā sabojātajā pasaulē, kur vērtībās valda apjukums! Mums ir jābūt kā bākai, kas rāda virzienu tiem, kuri ir apmaldījušies savās vērtībās un ģimenes dzīvē. Lai mēs paliktu uzticami Dievam, mums jāpaliek uzticami arī tām vērtībām, kuras Viņš ir atklājis savā Vārdā. ●

Aktuāli!

STARPTAUTISKA KONFERENCE 23. - 24. FEBRUĀRIS

CILVĒKA UN ĢIMENES IDENTITĀTE ŠODIEN UN MŪŽĪGI

Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta.
- Mat. 5:14

Starptautiskā konference “Cilvēka un ģimenes identitāte šodien un mūžīgi” norisināsies **23. un 24. februārī** Rīgā, Slokas ielā 1, viesnīcā *Bellevue Park Hotel Riga*.

Konferenci organizē Latvijas Kristīgo medicīnu biedrība sadarbībā ar biedrību Asociācija “Ģimene” un Latvijas Vīru biedrību.

Goda vieslektore būs Somijas parlamenta deputāte **Peivi Resenena** (*Paivi Räsänen*) un viņas vīrs teoloģijas doktors **Nīlo Peka Resenens** (*Niilo Pekka Räsänen*). Pēdējos četrus gadus tieši Peivi Resenena ir personīgi cīnījies par vārda brīvību Eiropā, jo pati tikusi apsūdzēta naida runas noziegumā pēc kristīga ieraksta internetā. Savu pieredzi līdzdalīs arī juristu organizācija *ADF International*, kas pārstāvēja Peivi Resenenu tiesas procesos.

Konferencē ar uzrunām piedalīsies ārsts epidemiologs, Kloda Bernāra Universitātes emeritētais profesors **Renē Ekošārs** (*René Ecochard*) no Francijas, profesors, laulības un ģimenes maģistra studiju programmas vadītājs, grāmatu autors **Gintauts Vaitoska** no Austrijas, Kristīgo ārstu un zobārstu asociāciju vecākais viceprezidents bioētikas un sabiedriskās politikas jautājumos **Džefrijs Berovs** (*Jeffrey J. Barrows*) no ASV, Zviedrijas vadošās kristiešu domnīcas un pētniecības institūta direktors **Pers Everts** (*Per Ewert*),

nākotnes viedās informācijas analīzes speciālists **Andreass Vībe** (*Andreas Wiebe*) no Šveices, kā arī pašmāju eksperti – politiologs **Andis Kudors** un mācītājs **Dainis Pandars**.

Obligāta iepriekšēja reģistrēšanās. Biļetes un plašāka informācija mājaslapā www.kristigiemediki.lv

Konferences programmā

- Izaicinājumi, iestājoties par cilvēka dzīvību Eiropā
- Dzīvība – kāda ir tās vērtība
- Kā mākslīgais intelekts ietekmē mūsu cilvēcību
- Cik maksā cilvēka dzīvība 21. gadsimtā
- Likumdošanas, politikas un zinātnes ietekmē – kas ir ģimene
- Eiropas un starptautiskās politikas izaicinājumi laulības un ģimenes jautājumos
- Sekulārais individuālisms un Rietumi – kā tas ietekmē ģimeni un sabiedrību
- Kā Bībeles pasaules uzskats var būt alternatīva Eiropai šodien
- Aizstāvot vārda brīvību un biblisko skatījumu par cilvēku
- Vīrišķība un sievišķība – ko par to saka neirozinātnē
- Medicīniskās un psihoemocionālās problēmas, kas seko gendera ideoloģijas konceptam
- Ģimene – sabiedrības, politikas un zinātnes krustcelēs

“Mana dzīve – dziesma”

Sarunas turpinājums (sākumu “Es un mans nams – mēs kalposim Tam Kungam”, lūdzu, skatīt žurnāla 2024. gada janvāra numurā) ar diriģenti, ērģelnieci, bazūņu kora vadītāju un mūsu Baznīcas Mūzikas un liturģijas nozares darbinieci **Māru Jermolovu**. Māra stāsta par tēti, neparastu un ļoti talantīgu personību, mācītāju Valdi Amolu un to, kā ir augt padomju laikos kristīgā ģimenē. Par jaunību kristiešu mūziķu vidē un brāzmainajiem Atmodas gadiem, un baznīcas mūziķa sūtību. Māras stāsts ir Baznīcas vēsture, kas ieraugāma viena cilvēka dzīvē

Muzicējot ar Bazūņu kori Rīgas Sv. Pētera baznīcā 2022. gadā. Dievkalpojums bija veltīts Reformācijas 500 gadei Rīgā un Livonijā.

Foto – Jānis Brēncis

Inga Reča, foto no Māras Jermolovas personiskā arhīva

Mūsu sarunas pirmo daļu noslēdzām ar to, ka tevi pēc Rīgas Pedagoģiskās skolas absolvēšanas 1983. gadā valsts norīkoja darbā skolā Dobelē. Devies uz Dobeli?

Nedevos. Zini, kā ir mūzikas ceļā, tu vienu skolu pabeidz un centies iestāties nākamajā. Es devos uz konservatoriju (tagad Latvijas Mūzikas akadēmija – red.). Audzinātāja arī teica – tur ir Pedagoģijas nodaļa, kurā pasniedz labs diriģēšanas pasniedzējs Ansis Alberings. Pedagoģisko skolu beidzu ar sarkano diplomu, vienīgā atzīme, kurā man bija četrinieks (pēc piecu ballu sistēmas), bija krievu valoda. Tā man mūžam... jo Engurē jau nebija krievu! Bet arī šajā situācijā Dievs mani pasargāja eksāmenā, skolotājs iedeva jautājumus. Redzi, kā notiek dzīvē, vai tā nav Dieva vādība? Viņš tev pašķir ceļu, ka tu tiec tālāk.

Jau nez kuru reizi, intervējot mācītāju bērnus, pārliecinos, kā senču svētība un lūgšanas iet viņiem dzīvē līdzī un palīdz.

To es sajūtu sirdī – vecmāmiņas lūgšanas. Es tiešām ar visu savu būtību jūtu, cik lūgšanas ir svarīgas. Nav jau tā, ka nebūtu grūtu brīžu, bet šie brīži tā arī tiek pārvarēti, ar Dieva svētību un vadību. Vai brīnumainu kāda cilvēka palīdzību. Ir jau grūtības un šausmas, tāda ir dzīve, bet Dievs vada un gādā. Jo ir gan labāki – žēlastības – laiki un ir citādi laiki.

Konservatorijā manā kursā mācījās Vilis Kolms (ērģelnieks un muzikālās dzīves vadītājs Rīgas Jaunajā Ģertrūdes draudzē – red.), mācītājs Jānis Ginters. Biju jau viņus redzējusi Slokas draudzē, bet personīgi nepazinu. Vilis arī ļoti agri sāka kalpot. Viņš mani iepazīstināja ar Mežaparka draudzi, sākām kopā kalpot Rīgas Jēzus draudzē. Protams, es nevarēju tik daudz būt ar viņiem kopā, jo man svētdienās bija jākalpo pie tēva.

Vilis tevi ieveda kristīgo jauniešu pulkā?

Daļēji jā. Atceros, kā mēs Rīgā, Alksnāja ielā (mājā, kur šobrīd atrodas Luterā Akadēmija – red.), pa tumsu gājām pie profesora Feldmaņa. Profesors mūs cienāja ar tēju, pie viņa bija cita pasaule! Un vēl mēs braucām uz Kuldīgu!

Pie mācītāja Modra Plātes?

Jā, jā, ar autobusu braucām – piedziņojums! Tie bija mani studiju gadi, kad cilvēki sāka pulcēties un sākās Atmodas kustības, un vajadzēja visur kur braukt un piedalīties.

Pirms runājam tālāk, vai vari atbildēt uz jautājumu, ko man nesen uzdeva kāds no Baznīcas patālu esošs cilvēks: vai mācītāja bērns jau kopš dzimšanas ir ticīgs?

Nu redzi, vecāki bērnībā mani kristīja, “kas tic, tas top kristīts”, un vide, kurā tu audz, ir kā priekšnoteikums, kā augsne. Apstākļi ir radīti, bet ticība ir Dieva dāvana, un katram ir savs ceļš, savas attiecības ar Dievu. Esmu pateicīga, ka uzaugu ticīgā ģimenē. Toreiz mācītāju ģimenes satikās, brauca no Liepājas, no Daugavpils, mums bija kopīgi svētbriži. Tas ir īpaši. Ne katram tā ir, vai ne? Tās varbūt ir privilēģijas, kuras tu pats neesi izvēlēties, vide un lūgšanas, ko vecvecāki un vecāki par tevi lūdza, tas nāk līdzī, bet ticība ir Dieva dāvana. Es tiešām esmu Dieva svētības un brīnumus, un Viņa klātbūtni tik daudz sajūtusi!

Ir jau arī dzirdēts par mācītāju bērniem, kuri pusaudzū gados grib izrauties “brīvībā”, sadara blēņas un pēc tam atgriežas tēva namā.

Šis nav mans gadījums. Mani bija tā griešana sekot Jēzum, būt ar Viņu, būt baznīcas vidē. Gāju tēvam līdzī kalpot un

biju baznīcā katru svētdienu. Protams, ka paguru, bet tēvs vienmēr atgādināja: “Neviens, kas savu roku tur pie arkla un skatās atpakaļ, neder Dieva valstībai.” Un tad padomāju – es tā negribētu. Un tad vēl izlasi 23. psalmu: “Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu tā Kunga namā vienumēr.” Tu to jūti dziesmās un visur apkārt, un tev tiešām gribas tur būt! Citādi nevar.

Bet automātiski tas nenotiek – es savam dēlam arī dodu vislabāko, bet tas ir viņa ceļš, kā viņam dzīve veidojas.

Zini, kura konservatorijā bija svarīgākā katedra? Marksisma-ļēņinisma. Tā bija ļoti svarīga, bet nu mākslinieki ir mākslinieki...

Esmu dzirdējusi, ka tolaik daudzi studenti dziedāja un spēlēja baznīcās.

Bet, protams! Mēs taču visi tur satikāmies! Otrā pēc svarīguma bija kara katedra, bet Atmodas process jau bija sācies, un viss kļuva tāds vaļīgāks. Tomēr visus mūsu pušus iesauca padomju armijā, un otrajā kursā mēs palikām ļoti maz. Konservatorijā mācījos diriģēšanu, jo ērģeles nedrīkstēja izvēlēties (lai nebūtu kārdinājums spēlēt baznīcā), vienu laiku biju kormeistare kori “Kokle”. Dziedāju vēl citā korī. Un Dubultu draudzē vadīju kori, Ķemeru – ansambli, svētdienas pavadīju pie tēva draudzēs.

Kā varēji visu paspēt? Nekādas privātās dzīves!

Nebija jau vēl arī! Un jaunībā visu ko var! Ja tu man tagad paprasītu, vai var, es teiktu, ka jau sāku nevarēt. Gribu, bet vairs nevaru.

Kur nokļuvi pēc konservatorijas beigšanas?

Mani nozīmēja uz Jūrmalas 1. ģimnāziju, kāds bija pateicis, ka jau vairākus gadus tur nav mūzikas skolotāja. Tas, ka Jūrmalas 1. ģimnāzija atrodas Slokā, man bija ļoti labi, jo turpat netālu atrodas arī baznīca.

Tajā laikā arī apprecējos.

Vēl spēlēju pūtēju orķestrī, tāpēc esmu bazūniste. Pedagoģiskajā skolā spēlēju akordeonu, konservatorijā, tā kā ērģeles mums neļāva izvēlēties, drīkstēja kokli vai pūtēju orķestra instrumentus. Redzi, kā Dievs mani vadīja, ka man bija jāiemācās spēlēt bazūni!

Ar Bulduru draudzes svētdienas skolas bērniem Ziemsvētkos.

Māra (pirmā no kreisās) darbojoties Engures svētdienas skolā ap 1994. gadu.

Māras vadītais Dubultu draudzes koris.

Tā tavs mazais bazūntrio ir izaudzis par bazūnorķestri, ar kuru jūs iepriecināt klausītājus visos mūsu Baznīcai svarīgos notikumos – Baznīcas dienās, LELB svētku dievkalpojumos utt.

Dievs tā saorganizēja, ka bija jāiespējās.

Kā tu visu tik smalki atceries, piemēram, to, cik bija kapu svētku?

Tēvs vienmēr visu pierakstīja, es tev parādišu viņa klades. Viņam bija tik daudz papīru! Ja mājās viņš klabināja rakstāmašīnu, tad, autobusā un mašīnā sēžot, visu pierakstīja kladītēs. Mūža nogalē tēvs pat iemācījās rakstīt ar datoru. Otrās māšas vīrs viņam ierādīja. Tēvam bija interese par visām jaunām lietām.

Tu ziņi, cik man mājās ir nošu papīru? Pilns skapis! Labi, ka tagad ir dators un notis var glabāt elektroniski, bet agrākos laikos... Dubultu draudzē pat bija sava nošu bibliotēka, kas rakstīta ar roku vai kaut kur iespiesta. Mums bija arī nošu rakstītāja, kad 90. gados pārņēmu kori. Tagad to cilvēkiem nesaprast. Tēvam nekad nebija pietiekoši plauktu, viņš vienmēr teica: "Vai tad nevar man uztaisīt skapi, kur es varētu visu salikt?!" Protams, ka viņam jau bija daudz skapju un skapišu, bet vienmēr viena pietrūka. Man to papīru arī ir daudz, un dažkārt tie smacē nost. Gribas brīvu telpu, daudz mantas nospiež.

Mani vienmēr ir fascinējusi mūziķu disciplinētība. Jūs esat tādi dzimuši?

Tā ir ieaudzīnāta jau mūzikas skolā, tev ir jāsavācas, jo tev ir tikai *tas* mirklis, kad uzkāp uz skatuves. Mans dēls saka, ka gleznotājam varbūt ir vieglāk, jo, kad notiek izstādes atklāšana, viss jau ir izdarīts un nav jāsatraucas – sanāks vai ne. Jo neko jau vairs nevar mainīt. Bet mūziķim ir tik, kā tu vari šajā mirklī sakoncentrēties. Tev ir jābūt arī skaisti apģērbtam, jau no bērnības man vienmēr tika tas labākais, jo bija jāuzstājas. Uz skatuves tu nevari uznākt, kā gribi. Kur nu vēl *tajos* laikos! Tādā ziņā mūziķis ir organizēts: ja ir jābūt, tev ir jāsavācas un jāiet. Un, kad vadi kori, tu taču nevari plivināties, jo esi par to atbildīgs. Arī koristiem mācu – kad uzej uz skatuves, aizmirsti visu! Vispār visu! Jo tagad tu esi uz skatuves, tagad tu dziedi, tu esi mūziķis. Tu pat nevari būt slims. Zini slavenu teicienu Mūzikas akadēmijā? Vienīgais imesls, kad tu vari nedziedāt, ir, ja guli zārkā. Bet citādkā tev ir jābūt, un viss. Tā mēs esam audzināti. Mūziķa dzīve ir grūta, bet skaista.

Bazūnu orķestri uzreiz sāki vadīt?

Visgrūtākais tolaik bija sadabūt instrumentus. Caur kādiem cilvēkiem dabūjām trompetes, bet, kad iegāju 1. ģimnāzijā kabinetā un atvēru skapi, tur bija visvisādi instrumenti, ņem tik un spēlē! Un mēs to darījām – Dievam par godu. Māšas vīrs, tagad mācītājs, Leons Novičāns pūta tauri un spēlēja trompeti. Viņš

brauca tēvam par šoferi, tā mēs trijātā devāmies, piemēram, uz kapu svētkiem. Un to bija daudz! Dubultu draudzē – 4, Ķemeros – 2, Engurē – 5, Mērsragā – 2, Balgalē – 2, Dzirciemā – tos pat nevar sa-skaitīt. Un tā turpinājās gadiem! Citreiz mūsu trio pievienojās Iģors Lūsis. Kad izauga Leona dēls, arī trompetists, Jānis Novičāns, tad viņš spēlēja.

Bet gadījās taču saslimt, kad tu kalpoji, – saaukstēties, noķert gripu...

Nemaz neatceros, ka cilvēki toreiz būtu tā slimojuši. Kad strādāju skolā, tad gan, bet vienalga – Ziemsvētkos ir jādzied, Lieldienās – arī. Kad esi jauns, tu vari. Tagad es vairs nevaru dziedāt, kad esmu slima, bet jauns – sāpošs kakls vai angīna – tu tomēr dziedi, kaut arī tas ir slikti. Tā es savu balsi arī esmu *nodziedājusi*... Bet mācītājam jau arī vienalga, kas viņam arī būtu, ir jābūt. Tajos laikos par palikšanu mājās nemaz neiedomājās, un varbūt arī Dievs gādāja. Mans tēvs baznīcā vienmēr bija vesels, tā viņam deva spēku. Kad atnāca pēc dievkalpojuma mājās, tad jā, bija jāatpūšas. Un tolaik arī nebija tādu slimību kā šodien. Bija iesnas vai sāpēja kakls, bija plaušu karsoņi vai pleirīti, bet ne jau visiem.

Kā tu nonāci Baznīcas Mūzikas un liturģijas nozarē?

Tas notika 1995. gadā, kad Vilis Kolms izveidoja nozari, bet tas ir atsevišķs stāsts. Arī par to es esmu ļoti pateicīga Dievam,

ka varu šeit strādāt. Un ka man bija iespēja veidot jauno Dziesmu grāmatu, kurā visa dzīve ir izdziedāta dziesmās.

Pastāsti par savu ģimeni!

Vīrs ir tehnisks cilvēks, patlaban strādā par šoferi. Laulībā esam jau no 1989. gada, šogad apritēs 35 gadi. Paldies Dievam, vīrs ir mans stiprais balsts – kā mamma manam tēvam, kā arhibīskaps teica par savu sievu. Viņš kopā ar mani kalpo, nekad nav atteicis. Arī spēlē bazūnkorī un ir mans personīgais šoferis. Kā tad es būtu varējusi visur izbraukāt un vēl ar mazu bērnu?! Viņš vienmēr visur gāja ar mani kopā, visur aizveda un nekad nekurnēja. Pateicība un gabaliņš no man piešķirtā "Uzticības vairoga" pienākas arī viņam! Mans dēls Jāzeps Jermolovs, kuram ir 30 gadi un kuru es arī virzīju mūzikas un ticības ceļā, ir vijolnieks un spēlē orķestrī Vācijā. Sešus gadus viņš Hamburgā studēja vijoli, ieguva maģistra grādu. Vienmēr, kad Jāzeps atbrauc uz Latviju, viņš iepriecina ar savu spēli Dubultu draudzi un pieņemas slavai Dievam.

Tā ir mana mazā ģimene, bet, tā kā mēs augām cieši ar manām trim māsām, pēc tam, kad Bulduros atguvām dzimtas īpašumu, visu trīs māsu ģimenes tur dzīvojam – vienā pagalmā, bet katra savā mājā. Un mūsu bērni ir visu bērni. Tā vienmēr ir bijis, ka manā mājā skan mūzika, tur vienmēr dzied un spēlē. Tagad mazāk, bet, kad Jāzeps bija maziņš, tad pat mēģinājumi notika pie manis mājās, gan kora, gan bazūnkora mēģinājumi. Tā bija ērtāk, jo visi jau tepat vien dzīvo. Tā ka mana māja ir papildīta šādā veidā ar mūziku un slavai Dievam. "Uzticības vairogs" pienākas arī visiem draudzes koristiem, es tā arī viņiem pateicu. Kā tad citādi?! Viens pats jau tu neko nevari, tikai esot kopā ar komandu.

Kādas kalpošanas tev ir pašlaik?

Dubultu draudzē vadu kori un bazūnkorī. Bazūnkoris sanāk, kad vaļag. Bulduru draudzē iesaistos svētdienas skolas darbā. Es vēl neminēju, bet otra mana kalpošana, kad 90. gados viss atvērs vaļā, bija darbošanās svētdienas skolā. Bērni ir mans aicinājums! Engurē pasniedzu kristīgo mācību. Un nometnes rīkojām – tu neticēsi, cik daudz! 90. gados Engurē svētdienas skolā bija tik daudz bērnu, ka draudzes namā nebija vietas, kur visiem satīpt. Jāzeps bija mazs, un vīrs, mans stiprais balsts, tad par viņu rūpējās. Jo es kā svētdienā aizbraucu, tā no rīta līdz vakaram. Tolaik ar mazu bērnu varēja sēdēt mājās trīs gadus, un man bija daudz brīva laika – varēju papildīt to šādi.

Arī Dubultos darbojos svētdienas skolā. Varu teikt, ka īstenībā mans aicinājums ir nest Kristus vēsti dažādos veidos. Pasludināt Evaņģēliju – tas ir mans lauciņš.

Tad tu esi īstais cilvēks, kuram jau-tāt, kad ir bijis grūtāk sludināt Kristus vēsti – šodien vai padomju laikos?

Katrā laikā ir savi izaicinājumi. Iespēju tagad ir vairāk. Toreiz jau nebija grāmatu, lekciju, tagad viss ir pieejams. Kursi, baznīcas atvērtas, visu tev mutē ielej. Iespēju ir vairāk, bet otrs ir, vai tu gribi vai negribi. Varbūt tagad arī kristieši teiks, ka ir grūti. "Nāciet visi pie Manis," Jēzus aicina. Kam ausis ir, tas dzird, kam nav, tas aiziet pasaulē, atrod kaut ko citu. 90. gados, Atmodas laikā, kristiešus vairāk cienīja – visi pēkšņi pamodās, ka grib iet uz baznīcu. Bet arī padomju laikos neviens jau nebija aizliedzis, uz baznīcu varēja iet, bet bija kārdinājums – nedabūsi labu darbu u. tml.

Ar vīru Ģintu un dēlu Jāzepu – bērnībā un kā mūziķi Hamburgas operā.

Priekšgars vēl aizvien veras vaļā

Kuldīgas iecirkņa vikārs **Elmārs Derzāvis** vairāk nekā 30 gadus ir spēlējis amatierteātrī.

Alnis Auziņš

Kā viss sākās?

Esmu no Kuldīgas puses, no Padures ciema. Pēc vidusskolas 1987. gada vasarā avīzē izlasīju, ka Kuldīgā tautas teātris kultūras namā rīko teātra studiju bērniem un jauniešiem. Nodarbības reizi vai divas nedēļā vadīja režisore Skaidrīte Bušmane (Šēniņa). Jau no rudenis sākām spēlēt Aleksandra Čaka un Erika Ādamsona ludziņā "Nagla, Tomāts un Plūmīte", ko iestudēja nākamais teātra zinātnieks un kādreizējais Latvijas Kultūras akadēmijas rektors Jānis Siliņš. Es biju bērnu barā. Tajā izrādē bija gan danči, gan dziesmas, piedalījās arī pieaugušie aktieri. Braucām pat uz amatierteātru skati Liepājā ar diviem auto – aktieri ar autobusu, smagā mašīna ar dekorācijām. Pamazām iegāju pamatrupā. Jau nākamajā gadā piedalījāties teātra festivālā Madonā, bet rudenī atnāca režisore Dace Gobzema (Priede), un tad izbraukājām visu Kurzemi, īpaši ar viņas lugu "Vissvētākā nakts", ko 90. gadu vidū spēlējām vismaz piecas sezonas, arī "Kabatā", tāpat dažās baznīcās, šķiet, Kuldīgas *Katrinā* arī. Hermana Paukša "Urši un torte" spēlējām kādas trīs sezonas.

Kādas ievirzes lomas jums tika?

Lomu daudz, jo katru gadu iestudēja pa lugai. Pārsvārā komiskas ievirzes. Priors, Profesors, Šveicars, Spiegs, Prātā ķerts zinātnieks, Gleznotājs, Rātes kungs, pāris reižu – Vells, kuru apmuļko, Sētniece, Kalpone... Dace Priede Kuldīgā sāka ar Aspazijas "Sidraba šķidrautu". Es tad mācījos Rīgā un ierados Kuldīgā, kad izrāde jau bija gatava. Tomēr mani uzlika uz skatuves. Loma tikpat kā bez teksta. Bet reizēm bijis daudz teksta, arī jādzied. Jau bērnudrāzā un skolas laikā vienmēr uz skatuves bija jāēd torte. Mums iegājās lokālais humors. Viens lugas personāžs prasa: "Vai tortes gabaliņu nevēlaties?", otrs atbild: "Nē, es tortes neēdu!", bet vienlaikus štopē iekšā lielu kūkas gabalu.

Lugā "Čiri-čiri" spēlēju Prezidentu (Imperatoru). Toreizējais Valsts prezidents Guntis Ulmanis bija atbraucis uz Kuldīgu, ja nemaldos, lai atklātu atjaunoto tiltu. Ulmanis dodas

uz pieņemšanu Rātsnamā, un mēs tieši tad Rātslaukumā spēlējām to izrādi. Bet laikam jau īstais prezidents mums nepievērsa uzmanību. Lugu rādījām arī Alūksnē amatierteātru salidojumā.

Vai mācītāja loma nav gadījies? Un bibliskas ievirzes izrādes?

Daces laikā pirms izrādēm vienmēr lūdzām Dieva svētību, lai viss izdodas. Liela daļa no trupas bija dažādu konfesiju kristieši. Paukša ludziņā "Klusuma brīdis beidzies", ko iestudējām divas reizes, es pat *uzdienējos* no Mūka par Prioru. Tā ludziņa gan ir fars. "Vissvētāko nakti", izrādi par Jēzus dzimšanu, rādījām Adventa laikā un līdz pat Zvaigznes dienai, pat divas izrādes dienā. Tur es biju Gans, pareizāk, Jūsmīgais Gans, kas visus urda. Izrādei režisore ar palīgiem sašuva laikmetam atbilstošus tērpus. Leļļu teātrī mums uztaisīja izbāztus lopiņus – lelles, tās aizzīkara kustinājām. Reiz pat ar sandalēm kājās bridām pa sniegu – no otras puses uz skatuvi.

Un citi kuriozi?

Daudzi! Nav divu vienādu izrāžu. Izbraukumos katrā vietā ir citi apstākļi. Jāimprovizē, un tas ir interesantākais. Pēc Andreja Miglas un Valda Rūmnieka "Apreibušās lakstīgalas" pirmizrādes pazīstama sieviete prasīja, kura bijusi tā mūsu trupas aktrise ar skaistajām kājām. To lomu ar augstpapēžu kurpēm kājās un parūku galvā spēlēju es – tēloju sētnieci. Labākais kompliments, ko jebkad esmu saņēmis.

Reiz pirms "Urši un torte" viesizrādes atklājām, ka esam aizmirsuši mūzikas disku. Jāatskaņo četri dažādi tango! Ko nu? Mūsu šoferis Andris Ziverts (nu jau mūžībā) bija arī muzikants. Klavieres ir, sarunājām, ka viņš spēlēs *dzīvajā*. Skatītāji domāja, ka tā vajag, un tapieri sveica ar ovācijām. Režisore nebija līdzī. Visu nofilmējām un vēlāk viņai parādījām. Dace pārsteigta.

Kur slēpjas teātra spēlēšanas smeķis? Vair tas kaut ko dod arī mācītāja arodam?

SADRAUDZĪBA! Viens par otru! Interese kopība, mēģinājumi, izrādes – tas vieno un saista. Meklējam dekorācijas, rekvizītus, bieži vien paši arī darinām. Runāt skaļi un skaidri – tie ir aktiermākslas pamati. Arī dziedāt man nesagādā grūtības. Tas noder kalpošanā, nekas netraucē brīvi runāt. Reiz, būdams evaņģēlists, Vārmē kapu svētkos nonācu simt cilvēku priekšā. Nekas, jārunā, un viss!

Līdz 2009. gadam spēlēju amatierteātrī, kad kļuva par mācītāju, nācās aiziet, jo izrādes notika tikai nedēļas nogalēs. No 2010. gada kādu laiku darbojos Bērnu un jauniešu centra teātrī pie Guntas Krauzes. Gunta iestudēja bērnu izrādes, bet arī Edvarda Vulfa "Līni murdā" (tēloju Līni), Leldes Stumbres "Tā, lai var redzēt ceļu" (Vīrietis) un Ibsena "Pēru Gintu" (Dovres vecis).

Pēdējos gados vairāk esmu skatītājos, tomēr – kas zina? Teātrī ir mani draugi, un to slimību nevar izārstēt. Sirsnīgs paldies režisoriem, kolēģiem un skatītājiem! ●

Mana sirds gavilē Kungā (1Sam 2:1)

Ivars Jēkabsons, mācītājs

Gaviles par bērna piedzimšanu ir Bībelē minētās Hannas prieks par dēla piedzimšanu, jo Hannas lūgšana templī tika uzklautā. Un tā piepildījās viņas sapnis kļūt par mammu. Šī Hannai dotā unikālā dāvana izpaužas lūgšanās un ilgās vairāk vai mazāk ikvienas sievietes dzīvē. Tas atbalsojas arī citos Bībeles stāstos par Sāru un Elizabeti, kurām šī laime kļūt par māti iekrita tikai lielā vecumā. Taču viņu dēli kļuva par nozīmīgām personām Bībeles vēsturē. Arī Hannas lūgšana kļuva par dāvanu ne tikai viņai pašai, bet visai tautai. Hanna, kuras vārds nozīmē "žēlastība", deva savam dēlam vārdu Samuēls, kas nozīmē "Dievs ir dzirdējis". Tas izteica ne tikai Hannas dzīves pieredzi ar Dievu, bet arī Hannas dēla likteni. Viņa turēja

savu solījumu Dievam, ka šis dēls būs veltīts Dievam. Un Samuēls kļuva par izcilu pravieti un soģi, kuram bija dots dzirdēt un pavēstīt tautai Dieva vārdus.

Gaviles par bērna piedzimšanu bija arī aizgājušo Ziemsvētku prieks. To izpauza Marija ar vārdiem: "Mana dvēsele slavē To Kungu, un mans gars gavilē par Dievu, manu Pestītāju." (Lk 1:46) Viņai bija visunikālākā dāvana kļūt par Dieva Dēla māti. Tagad Viņa gaišums spīd visiem. Tas spīd pasaules tumsā un dziedina visas pasaules izciesto ilgošanos un bezgalīgo gaidīšanu uz Dieva apsolījumiem. Nu esam sagaidījuši šo cerību. Labais gans nu ir klāt, un tagad esam uz ceļa. Viņš mūs vadīs tālāk, pat ja būs jāiet cauri bēdu ielejai.

Gaviles par bērna piedzimšanu būs arī Lieldienu priekā, kas atnāks kā mātes prieks

pēc Kristus ciešanām un nāves. Jēzus apsolīja, ka bēdas vērtīsies priekā. Viņš sacīja: "Kad sieviete dzemdē, tā ir noskumusi, jo viņas stunda ir klāt, bet, kad viņa bērnu ir dzemdējusi, šīs ciešanas viņa vairs neatceras aiz prieka, ka pasaulē piedzimis cilvēks." (Jņ 16:2) Tā Jēzus apraksta ceļu uz Lieldienu – piedzimšanu. Tādas būs Lieldienu gaviles – augšāmcelšanās līdz ar Kristu –, kas līdzīgas sievietes gavilēm par bērna piedzimšanu. ●

- Ko tu domā par šo īpašo dāvanu sievietei – būt mātei?
- Arī tu esi, iespējams, uzklautā lūgšana, bet pavisam noteikti – Dieva dāvana savai ģimenei un pasaulei. Kāda tā ir?
- Vai tava ģimene priecājas par tevi? Kad visvairāk?
- Un Dievs?

Anna

"Lūk, cilvēks!"

1 Izlasi 1. Samuēla grāmatas 1. nodaļu no 7. līdz 17. pantam!

2 Apskati zīmējumu!

3 Atbildi uz jautājumiem:

1. Kāpēc Anna bēdējās? _____

2. Par ko viņu apsmēja? _____

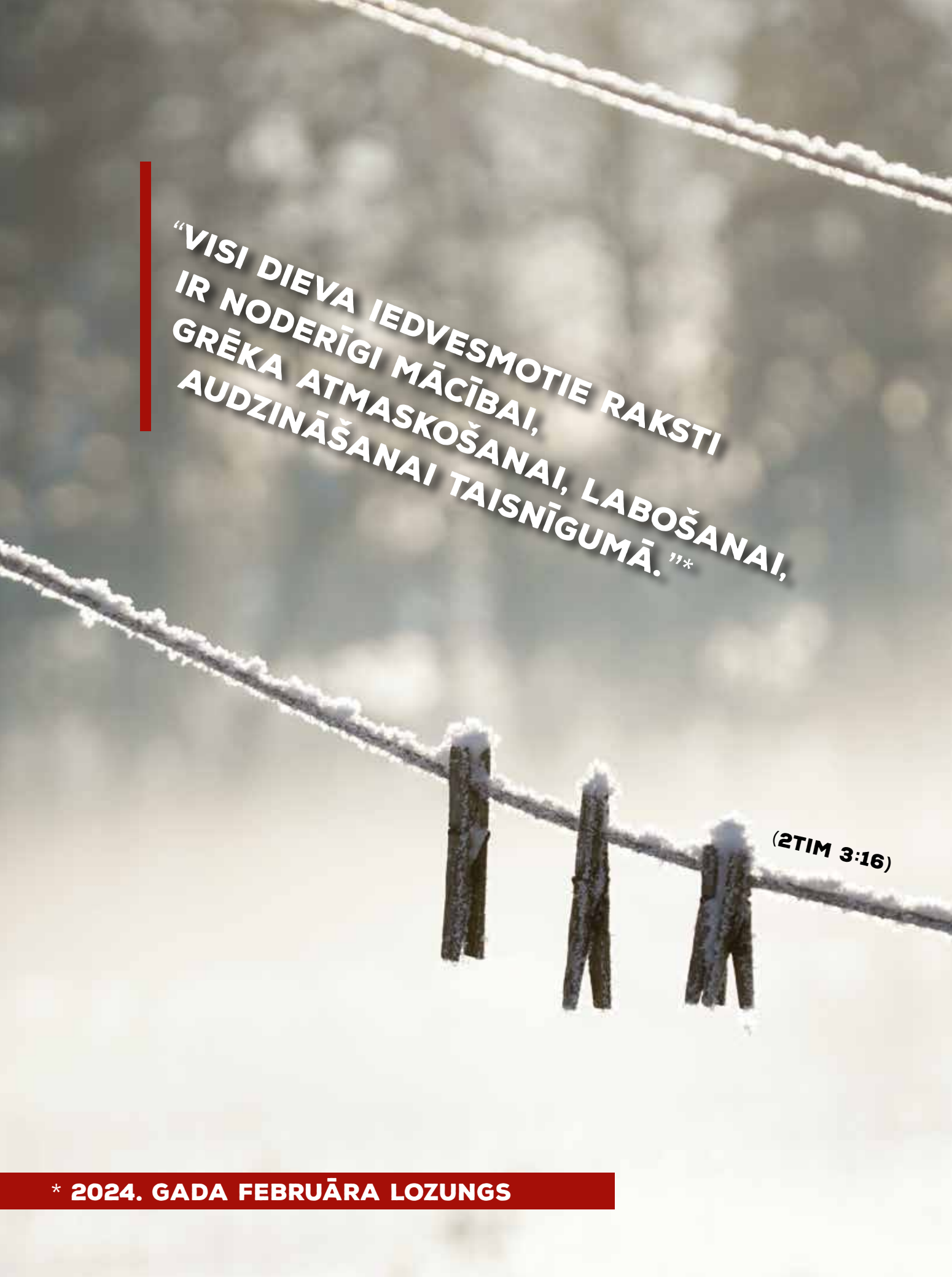
3. Ko Anna darīja savās bēdās? _____

4. Kāpēc priesteris domāja, ka Anna ir apreibusī? _____

5. Kā Anna nosauca savu dēliņu? _____

4 Izkrāso Annas apģērbus atbilstoši viņas noskaņojumam!

**“VISI DIEVA IEDVESMOTIE RAKSTI
IR NODERĪGI MĀCĪBAI,
GRĒKA ATMASKOŠANAI, LABOŠANAI,
AUDZINĀŠANAI TAISNĪGUMĀ.”***

(2TIM 3:16)